

ESPURNA

15 febrer 1933

Any II - Núm. 20

Portantveu del Bloc Obrer i Camperol de les Comarques Gironines

Glòria revolucionària a vosaltres, braus mariners de l'«Izven Provincien»!

EDITORIAL

El feixisme creix

Rebaixa de salaris, tancament de fàbriques, milions de sense feina. La crisi mundial del capitalisme cau brutalment sobre l'espatlla dels treballadors. La burgesia no pot omplir la boca dels que tenen fam. Unicament la classe obrera pot remeiar la tragèdia. El socialisme ha de substituir la propietat privada.

Diàriament els treballadors van enfortint llur consciència de classe. I la burgesia veu perillar el poder que va entregar-li la Revolució francesa. Per això organitza la defensa dels seus privilegis. Fomenta i apoya els moviments feixistes. Tot per barrar el pas al proletariat que avança amb passa ferma.

L'onada reaccionària creix. Alemanya n'és actualment el centre. Els treballadors del món enter deuen analitzar les doloroses experiències que tenen lloc en aquest país.

Hitler acaba d'arribar al poder. Ara s'encamina vers la dictadura. Pot fer-ho brutalment per la força. O senzillament, apoyant-se en el Parlament. Hitler empra els dos mitjans. Hindenburg firmà el 1er. de febrer la dissolució de l'actual Reichstag. I convocà noves eleccions pel 5 de març. Els nacional-socialistes pretenen obtenir la majoria. El 51 per 100 dels electors. Si ho logren governaran amb la Constitució. En cas negatiu marxarien descaradament vers una dictadura.

Hitler prepara les eleccions de 5 de març. Ha començat una campanya demagògica. En el discurs radiat que pronuncià en pujar al poder deia: "Dintre quatre anys el pagès alemany es veurà lliure de la seva misèria; dintre quatre anys haurem vençut l'atur forçós..." Periòdics, ràdio i tots els mitjans de propaganda estan a disposició dels "nazis". Malgrat això serà difícil obtenir la majoria parlamentària.

El camp de batalla no és ni serà el Reichstag. És el carrer. Els barris proletaris de Berlín, d'Hamburg i de més ciutats industrials.

El feixisme va contra els obrers organitzats. Les bandes nacional-socialistes invadeixen els barris treballadors i assassinen els que s'han assenyalat com antifeixistes.

El Govern ha suspès 16 periòdics comunistes i uns quants socialdemòcrates. Han estat prohibides totes les manifestacions comunistes. La bandera hitleriana oneja en la major part dels edificis públics. En canvi, la bandera roja, porti o no porti la falç i el martell, és desterrada i perseguida. La policia no pot disparar sobre

els "nazis". Policia que toca a un hitleria queda destituït immediatament.

El feixisme vol imposar-se per la força bruta. Vol guanyar el carrer. Ja que en realitat qui guanya el carrer disposa del Parlament. Però el proletariat alemany té una llarga història i una consciència de classe. Comunistes i socialistes organitzen la defensa. Saben que el feixisme no perdona a cap organisme de classe. Organitzen la defensa per separat. I en això resideix llur feblesa.

La revolució alemanya gira a l'entorn d'aquest problema: La unificació de la classe obrera. Cal estrènyer els lligams de classe per evitar que el feixisme s'imposi. I cal fer-ho abans que sigui tard.

Titelles

El Parlament espanyol és un teatre de fer titelles. Azaña, Lerroux i Prieto han estat darrerament els protagonistes de la comèdia.

Els camperols d'Extremadura i Andalusia assalten les terres. Els miners d'Astúries defensen heroicament els salaris que les empreses volen disminuir. Milers de sense feina, passen llur misèria per les carreteres i pels carrers d'Espanya. Ningú no es recorda dels senyors diputats, que passen les hores en el Parlament de Madrid.

Per això el Govern ha aixecat el teló i ha representat una sessió de titelles. Lerroux, l'ex emperador del Paral·lel, el cap de la reacció espanyola, ha interpellat el Govern. Els homes del partit radical han demanat comptes dels assassinats de Casas Viejas. Aquest home que quan va succeir allò de Fígols, deia que no li tremolaria la mà per a signar penes de mort, es presenta com el defensor indirecte dels heroics camperols andalusos.

Per boca de Lerroux han enraonat els propietaris de terres i els grans industrials. La República ha d'orientar-se cap a la dreta i els socialistes han d'abandonar el poder. Aquestes paraules del cap radical, han estat aplaudides per tota l'Espanya reaccionària.

Prieto, aquest socialista traïdor als interessos de la classe obrera, ha fet una reverència molt elegant. Ha dit que els socialistes estaven esperant que els republicans s'unissin. I que llavors marxarien del poder. És

L'impuls feixista té una gran transcendència internacional. Tardieu, l'ex-president del Consell francès ha llençat una crida "als republicans d'ordre". Tardieu vol que siguin desterrats de l'Estat "tots els funcionaris socialistes i comunistes, enemics de l'ordre actual".

Lerroux mou els braços desesperadament. Crida a la gent d'ordre, monàrquics i republicans, per salvar l'Estat espanyol. I amb veu cada dia més potent diu als socialistes: Foral Foral! És la reacció internacional que creix a mida que s'imposa el feixisme alemany.

Els treballadors hem de reaccionar ràpidament. El proletariat austriac dóna l'exemple. A Viena 155 mil obrers, comunistes i socialistes han realitzat una manifestació imponent contra el feixisme alemany i austriac.

Preparem-nos per aixafar el cap de la reacció espanyola, unida també a la reacció internacional.

Hitler al poder

El dia 30 de gener, Hitler, en funcions de canceller, jurava «guardar i fer guardar» la Constitució.

El feixisme alemany, escolant-se pel passadís obert pel partit socialista i pel partit comunista, ha pres el poder del Reich.

La reacció més ferotge plana ja damunt Alemanya. Hitler-Papen-Hugenberg-Seldte. Classe mitja famolenca, noblesa agrària, indústria pesada i elms d'acer. Hegemonia econòmica i hegemonia política reunides totalment en mans de la reacció.

El proletariat alemany comprovarà amargament els resultats funests de no haver sabut realitzar el «proletaris de tots els països, uniu-vos». Socialistes i comunistes són responsables del calvari que pugui passar el proletariat alemany sota la distadura racista.

Però no pas en la mateixa proporció. El reformisme socialdemòcrata ha tingut les possibilitats més eficients per a destruir el racisme. És més, no devia haver nascut.

Tota la criminal violència emprada pels Noske i Scheideman per a ofegar la revolució, s'ha convertit en covardia quan de reprimir la reacció s'ha tractat. La Luxemburg i Liebknecht foren assassinats en govern socialista. Hitler i Von Kapp foren indultats de la pena de 3 anys de presó en govern socialista.

Les forces d'assalt hitlerianes foren creades i creixeren en govern socialista. Es en govern socialdemòcrata que el partit nacionalsocialista ha pogut obtenir 11 milions de vots.

En les eleccions presidencials de l'any passat, es presentaven tres candidats ultrareaccionaris: Hindenburg Hitler i Duestemberg, i un sol candidat obrer: Thälman. I la socialdemocràcia abans que Thälman, comunista, marxista, socialista al capdavant, preferí el mariscal Hindenburg, el president que ha entregat el poder a Hitler.

La socialdemocràcia prestà la seva força a la temorenca dictadura de Brüning, dictadura que s'exercia contra el propi partit socialista.

I, finalment, la socialdemocràcia, tenint per sí sola en les seves mans el poder d'extrangular la vida de la nació amb la formidable arma de la vaga general, amb mig milió de «banderes del Reich» i amb cent mil poïcies «shuppos», capitulà covardament el dia 20 de Juliol de 1932 davant del dictador Papen. A puntades que Papen llençà del govern de Prússia als Sèvering, Weis, etc.

D'aleshores ençà, la presa del poder per Hitler no ha estat més que qüestió d'oportunitat. Contra la pos-

Advertiment

La Junta del B. O. C. posa en coneixement de tots els seus afiliats, que té ja esteses les cartes per l'any que corre. Cal que tots la retirin. Poden fer-ho tots els dimecres i dijous de 8 a 10 de la nit a l'estatge social.

LA JUNTA

Les lluites proletàries

Olot

NOTA SINDICAL

La marxa de la fam

A tots els explotats del camp

Està estructurat ja d'una manera ben sòlida el nostre **Sindicat d'Acció Social Agrària**, organització vertadera de tots els explotats del camp de les comarques catalanes.

Treballadors del camp! Nosaltres que de molt temps ja estem sindicats a l'A. S. A. i sabem ja per experiència el que val ésser sindicat, esperem de tots els que encara no sou dintre l'organització, que és l'arma més eficaç per obtenir tots els nostres drets, que dintre pocs dies estareu tots allistats a les nostres files per obtenir les nostres millores, i combatre ben àmpliament el nostre enemic que treballa a laombra per encara explotar-nos més, puix el que ells volen és que continueu com fins ara i seguïu arresagats a la marxa del món; doncs no es necessita saber molt per poguer veure la nostra vida miserable que encara té regust dels temps feudals.

Fa molts segles que els treballadors del camp vivim dintre una vida d'esclavitud i misèria creada d'una part pel cacic i per l'altra el clero.

Aquests han creat un estat inhumà i avui els treballadors del camp ens trobem que vivim un segle atracats en les lluites socials.

Es necessari, companys, esmerçar el màxim de les nostres energies per acabar d'una vegada aquesta vida de sofriments dels treballadors de la terra, i que a costes de la nostra vida mantenim, però ben abundantment, amb tot platxeri aquests propietaris sense entranyes que en nom de Déu i de Sant Isidre ens exploten ben a ferriçadament. Ben al revés de la nostra vida que treballant 14 hores al dia, morim plens de privacions i fatigues.

Aquesta és la societal actual que

sibilitat avui realitzada, la classe obrera alemanya deixà de jugar-hi cap paper important. Hindenburg ha obert la porta al feixisme no solament sense tenir en compte els 13 milions de marxistes alemanys, ans amb el propòsit d'acabar amb ells.

Aquesta tasca l'ha començada Hitler des del primer dia de govern. Setze periòdics comunistes suspesos, altres tants de socialistes, «depuració» administrativa (expulsió de funcionaris no nazis), dissolució del Reichstag i de la Dieta de Prússia, expulsió del president socialista Braun del Consell d'Estat, mides dictatorials contra la premsa, assassinats impunes de comunistes i socialistes, Goering que prohibeix a la policia, sota pena de destitució, de tocar el pèl de cap hitlerià. En una paraula, feixització de l'Alemanya que els socialistes privaren de socialitzar.

Aquest és l'espectacle que 14 anys de socialdemocràcia ens ha deparat. I en presència d'aquesta catàstrofe social, Leipart, cap dels sindicats alemanys, demana calma als obrers socialistes; i encara alguns

El servei d'estadística, a Espanya, ha funcionat sempre d'una manera detestable. Això fa que no poguem donar actualment la xifra exacta dels obrers parats. Hi ha a més, l'interès de la burgesia, que no se sàpiga el nombre d'obers que llença a la misèria. Això fa que els panxistes i la classe mitja dubtin que Espanya tingui gaires parats. Ells diuen sovint: No s'hi coneix pas res; els cines i teatres sempre estan plens.

Però si es fes una mena d'estat de comptes dels obrers que són víctimes del flagell mundial, ben segur que uns i altres s'esgarrifarien al veure el tamany d'aquest cranc que corca la vida d'un règim.

Diuenge passat tingué lloc a Barcelona la celebració de la «Conferència obrera sobre l'atur forçós». Es discutiren i aprovaren unes ponències que estableixen unes reivindicacions, i manera de fer-les triomfar.

Impostos damunt les rendes, d'altres nosaltres els treballadors, podem transformar-la amb una de més justa i equitativa empleant tots els nostres mitjants que siguin ben assequibles, amb l'única finalitat de sembrar en el fons de les intel·ligències de tots els nostres companys la llevor d'una cultura eminentment obrera que és l'única que té de tressar-os el camí per assolir amb constància la vertadera justícia social.

Per allistar-vos passeu pel local social d'Olot i comarca, tots els diumenges i dilluns de deu a dotze del matí, Plaça Campdenmàs, núm. 7, primer pis, (a can Dondebuén).

LA COMISSIO

governadors social demòcrates proven de congraciarse amb el feixisme suspentent periòdics comunistes.

La classe obrera, les masses autèntiques s'adonen, però, de la imperiosa necessitat de fer el front únic revolucionari contra el feixisme. Si guai el que sigui el resultat de les eleccions del 5 de març, Hitler no vol deixar el poder. «Hitler no ha vingut per marxar. Defensarem aquest sistema com la lleona els seus cadells».

La caiguda de Hitler no es produirà per ella sola. És la classe obrera revolucionària, en front únic contra la reacció, qui pot aixafar-lo. Només el gran exèrcit del proletariat, més nombrós que el feixisme, podrà esfondrar-lo.

Els nostres camarades alemanys, els obrers de tot el món han de formar aquesta formidable línia de combat, a aespit de la covardia dels capitosts reformistes socialdemòcrates, malgrat les absurdes manobres de la Internacional comunista.

Pel triomf de la classe obrera:

Pel front únic revolucionari contra el feixisme!

mundant les herències, damunt la burgesia. Les reivindicacions seran presentades a la Generalitat el dia 26 del corrent, i en elles s'hi assenyalara un plaç per ésser contestades afirmativament. De no ésser així, s'acordà unànimament, fer la marxa de la fam sobre Barcelona. Quan l'exèrcit de la fam invadeixi els boulevards de la capital en manifestació, llavors veuran els panxistes, la classe mitja i tots els esteves i estevets en general que en efecte, hi ha una classe que el capitalisme ha creat, i que es resisteix a desaparèixer sense donar proves de la seva puixança. Cal que tots els obrers que encara treballen posin la seva voluntat al servei dels parats que a l'entorn de la Conferència de diumenge, elaboren una organització i una ofensiva. Per dues raons. Primera: perquè el parat, l'obrer deixat al marge de la vida, pugui sostenir-se. Segona: perquè obligant a l'estat burgès i a la burgesia a mantenir les pròpies xacres, se'ls dona una empenta més cap a l'abim.

St. Jordi Desvalls

La força de la clericalla

Al advenir el nou règim, una alenada alliberadora envaí tots els pobles d'Ibèria. Tanmateix potser s'acabaria el domini i el desvergonyiment de la clericalla. Malgrat la bona disposició d'ànim amb que fou rebuda la República, aquesta, no feu res pràctic per donar compliment al poble. Encara avui, el clericalisme segueix exercint la mateixa força en els pobles rurals. Malgrat lo que disposa la llei per lo que respecte als enterraments, aquests es fan arreu catòlicament. Podríem dir que el clero pertany a una classe contemplativa. Sempre està a l'aguait vetllant, com les aus de rampinya, la futura víctima. Les rectories són focus de conspiració contra el règim. Són talaies d'espionatge contra el poble que malde per la seva alliberació. Darrerament a Sant Jordi, ha ocorregut un fet, que per sí mateix ja palesa tota la mala fe d'aquesta gentota. El camarada Narcís Vila, bateja un fill sense passar-lo per l'injúria de la pica de l'aigua beneïta, això és civilment. L'òliva negra, al veure que una ovella se li havia esgarriat del remat, llençà contra del nostre amic tota classe d'insults, desde la trona. Arrivà àdhuc a dir, que deshonrava el poble. Un home que treballa tota la setmana, per portar pa als seus, deshonra un poble?

No el deshonra més aquest «cèlibe» que viu del esforç dels altres?

Afortunadament, així ho comença de veure el poble. A n'ell li toca dir la darrera paraula, i la solució que donarà al problema religiós, no serà pas certament la que hi ha donat la nostra República de treballadors.

Un bloquista

Vegem si no. Anglaterra, Alemanya, Itàlia, etc. que ja en 1924 dedicaven enormes quantitats per el socor als parats, es veuen avui gairebé impotents llurs governs, per el sosteniment de l'atur forçós. Alemanya destinà per parats a l'any 1924, 400 milions; en 1931, li ha costat 2.973 milions de marcs. Anglaterra en l'exercici 1924-25, destinà 515 milions de lliures mentre en el de 1931-31 li calia una despesa de 101,3 milions; segons els càlculs oficials es convertirà en 150 milions en l'any 1932-33. Itàlia que a l'any 1924 li costava 33,8 milions de lliures, a l'any 1930 ja li pujava a 115,6 milions. Àustria i Bèlgica desde 1924, les despeses de l'estat per aquest mateix concepte s'han duplicat.

Potser preguntareu, i Espanya? Doncs bé. Espanya, on el nombre de parats es pot comptar que passa d'un milió, amb un govern amb tres ministres socialistes, es destinen per aquest any, un milió de pessetes. Exactament una pesseta a cada obrer al cap de l'any.

Si els obrers parats volen assolir un triomf, han de lluitar, però cal que tinguin l'ajut de tots els treballadors. Hom preveu que no serà concedit res del que es demana. Caldrà fer la marxa de la fam damunt Barcelona. I si no.... MIQUEL GAYOLÀ

Girona

Pels camarers

Es de lamentar el procediment no massa digne d'alguns companys camarers. Tots sabem que hi ha unes bases de treball, acceptades i signades pels patrons. Malgrat això, aquets companys no compleixen amb són deure, al no fer-se respectar el que de fet i dret els pertoca. Si hi ha unes bases que estipulen l'horari i el salari perquè en algún cafè de la Rambla, no es dona compliment a les bases? Es que són il·legals? Si no ho són, per què els patrons es neguen a satisfer als obrers els jornals fixats? I aquests per què no el reclamen? D'això se'n diu jugar amb la necessitat i aquest joc és sempre perillós. Esperem que aquestes ratlles serviran per a desvetllar la consciència d'explotat d'aquests companys camarers, que amb la seva conducta traïeixen al sindicat i roben el pa de llurs fills. De no ésser així, parlarem clar.

Un cambrer

Fortià

Farsants!

Ha caigut a les nostres mans, no sabem com, un conegut setmanari *El Gironès*, el qual, publica un solt, referent als fets ocorreguts a Fortià, que per aquest cop només hi farem uns comentaris.

El reaccionari *reporter* qui ha escrit el solt més reaccionari, segons es constata en el sentit del mateix, és un element, que sap prou bé la flas-tomia que comet, al consignar tan greu mentida, com la que inserta, que els elements que predominen a l'Ajuntament no han acatat un fall recaigut al jutjat.

Sols un solemne farsant, pot fer constar semblants coses.

Encara que no és el meu fi a l'es-

INDIGETA

Camarada: Visca "La Batalla" diari!

criurer aquests ratlles, fer un minuciós detall dels fets, em plau fer públic dues coses. No hi ha hagut cap fall en el sentit que indica el solt i molt menys que tingués d'acatar l'Ajuntament, alié en aquest assumpte: més a més quan resulta, que de les majories o elements predominants al Consistori hi ha solament un regidor, Esteve Sala, que sigui inscrit a la Mutua, mentre que tota la minoria en forma part i precisament és el senyor Josep Feliu, regidor de la minoria, el que volgué actuar fos com fos de President de la Mutua, a pesar de protestar-ho la majoria absoluta dels socis inscrits, i és aquesta precisament la causa primordial de tots els fets ocorreguts. Un company de Fortià, per mitjà d'un follet que publicarà dintre poc, farà la ressenya total de manera en que actuen els cacics reaccionaris a dins els pobles rurals. En el follet s'hi detallaran els aclariments dels fets del Diumenge dia 5 de febrer i unes quantes coses més per ara ocultes, i de les quines en sabria un niu el cèlebre Font i Fregues, i el seu èmul Mestre de Camallera, i tants d'altres.

Mentrestant, ens plau comentar la fòbia dels reaccionaris que anyoren uns temps que no tornaran, amb els seus punxants articles, plens sempre d'un verí refinat, no logra ja els seus efectes, ja no desperten l'odi en contra seu.

Avui, els «cracs» reaccionaris i indecents no produeixen sinó una repugnància enorme.

El poble de Fortià ha sabut demostrar-ho.

Serem més llargs, un altre dia.

Cervià de Ter

L'alegria dels carcundes

La dissort ha volgut que aquest poble fou un dels tants castigats per les darreres inundacions. Els pagesos pobres es veuran en molt temps privats de lo més necessari.

Aquest tràgic aconteixement ha omplentat de goig als carcundes i lligueros, que hi han volgut veure un càstig del cel. Passada la tempesta, els treballadors es disposaren tot seguit a arreglar en tot el que fos possible els desperfectes, especialment els camins que havien quedat intran-sitables. Entretant els reaccionaris, que fan sempre trampolí de la fam i la misèria, varen fer un gran banquet pretextant una cacera. Es endebades que intentin disfressar els seus actes, doncs el poble ja els coneix. Resulta una mofa tràgica celebrar àpats quan el poble acaba de rebre un cop brutal a llurs modestos interesos.

Treballadors, cal despertar del somni que ens ha somès la petita burgesia. Es una immoralitat permanent en els seus partits polítics.

Nosaltres com explotats, hem de fer el nostre i aquest es el B. O. C.

Corresponsal

Massanet de la Selva

Enrenou

Corredisses, grups de curiosos a la plaça, reunions a l'estatge de la

«Societat». Destacats elements de l'Esquerra i de la Lliga es confonen en apassionades discussions. Comenten l'arribada al poble d'un comunista. D'un home que porta un gavinet a la boca i una pistola a cada mà. Totes les forces vives del poble estan d'acord No s'ha de permetre que els comunistes vinguin a trencar-nos les oracions.

El secretari del Centre d'Esquerra aquest *pollo pera* enemic dels treballadors, deia cínicament: «No convenen conferències comunistes, perquè en les properes eleccions municipals, hem de guanyar per majoria».

Malgrat tot, el camarada Aroca danà la conferència, i d'una manera magnífica ha fet sentir la veu de rebeldia, que cobeja en el pit de la classe treballadora.

Corresponsal

Sant Hilari Sacalm

Rodallers, alerta!

Tots recordareu la lluita que sostinguérem per guanyar el darrer conflicte quin principal promotor en fou el papu negre que respon al simbòlic nom de Guilla. Ell i uns quants patrons, en Planas lliguero entre ells, organitzaren un sindicat groc per fer fracasar les bases justes de la Federació Rodallera. Aquests pobres companys que vergonyósament s'avin-gueren a tal maniobra són catalogats pels patrons per «bons minyons» i per això el sindicat es diu dels «bons minyons». A despit d'ells, els hi demostrarem que sabíem lluitar per nostres drets i el seu fracàs fou rotund. La Guilla i els seus comparses en les eleccions passades es movilitzaren per restar vots a la candidatura obrera i fracassaren també. Sabem positivament que l'home de la capa negra, un Planas lliguero i companyia es disposen a una ofensiva contra nosaltres. Aprestem-nos tots junts a la defensa per vèncer. Aixafarem el cap a la guilla de la reacció, i la nostra Federació Rodallera en sortirà més enfortida.

PRIM JUNCA

La Bisbal

Després de vuit mesos

Era un dissabte dia 28 de maig de l'any passat, quant el blat ja està molt a prop de madurar, quan les vinyes comencen a fer goig. Es l'any que més proveïts estan els camps de tota classe d'esplets, que per allà poc més o menys de les dues de la tarda es desencadenà una tempesta que arrasà tot lo que trobà pels camps de

8 pobles dels voltants de La Bisbal altres que no va ésser tan general però que també hi passà de fort.

Ja podem calcular amb quin estat de desesperació es trobaren aquells pagesos pobres que són un noranta cinc per cent, al pensar que tot allò que encara el matí del mateix dia contemplaren amb aquell goig per haver-los-hi costat tants dies de suar, que els hi havia de servir per donar-ho en aquell que cap dia havia hagut de brincar l'esquena per ni tan sols trencar una herba (l'amo)—cosa que gairebé és amb el primer que han de pensar—; com per mal menjar a l'hivern, per comprar les sements per un altre any, etc., a la tarda ja no era més que un trossejament i així quedaren sense poder pensar de quina manera podrien complir totes aquelles de primer ordre que es fan indispensables pels pagesos pobres.

Com que es considerava una cosa mai vista per aquests voltants vingué el senyor Ametlla, llavors governador de la província, a visitar alguns pobles afectats per la pedregada, reconeixent que era veritat tot el que es deia; per el que es veié decidiren que els perjudicats anessin als seus respectius Ajuntaments a declarar les pèrdues per indemnitzar-los-hi sinó tot hi havia qui es pensava que seria una part respectable i no una befa com ha estat donant la Generalitat de Catalunya la quantitat de 10.000 ptes. per repartir proporcionalment als perjudicats tocant 1'35 % dels perjudicis declarats.

Suposem que no deixarà d'estar cofoi el senyor Ametlla i tots els que hi varen posar el coll, d'haver pogut treure del compromís a molts que la veritat, si no hagués estat això no sabem pas com hagueren sortit del pas. Aquests sí que poden dir que hauran segat abans d'hora.

Corresponsal

Correu breu

A tots els corresponsals: Novament us encarim que les informacions les escriviu curtes i en quartilles escrites en una sola cara.

Gironella.—Convè que enviis més aviat l'original. Evitarem duplicitats com les d'aquest número.

Lurrin.—No pot anari per massa extens. Fes-lo més curt i ja sabs que el publicarem amb molt gust.

Pau.—Escriviu en una sola cara del paper.

Joventut comunista del B. O. C.

La Comissió organitzadora de la Joventut, convida a tots els joves proletaris de Girona i voltants, a la reunió que tindrà lloc, diumenge propinent dia 19. a l'estatge del B. O. C., Mercaders 13-1er., a les 10'30 del matí.

Joves obrers, no hi manqueu, vosaltres sou el demà, cal que us formeu dins el marc que us correspon.

LA COMISSIÓ.

Ara que hom parla d'ensenyança

Els estudiants en U. R. S. S.

En 1907, la composició social dels estudiants de la Universitat de Moscú era la següent: 15'2 % procedien de la noblesa; 32'2 % eren fills de funcionaris; 19'1 % fills de comerciants i industrials; 8 % pertanyien al clergat, i 5'9 % eren de la pagesia. No cal dir que la majoria d'aquests «camperols» sortien de les famílies de kulaks.

Les portes de les escoles superiors estaven hermèticament tancades pels obrers i pagesos pobres.

* * *

La revolució d'octubre obri àmpliament aqueixes portes al món del treball. La ciència i la instrucció superior es trobaren davant de noves perspectives d'inusitades vastituds.

En 1932, la U. R. S. S. comptava amb 645 Instituts tècnics i Universitats; per consegüent, set vegades més que la Rússia de 1914. El nombre d'estudiants ha augmentat en més del triple. En 1914, 124.000 estudiants; en 1932, 391.000

La composició social dels estudiants ha experimentat un canvi radical. Els obrers i els membres de llurs famílies formen el 70 % dels Instituts tècnics, xifra que s'eleva a 80-90 % en alguns d'aquests Instituts.

* * *

La preparació dels especialistes procedents de la classe obrera es realitza fora de les Universitats, a les Escoles tècniques, Universitats obreres, Escoles de fàbrica, institucions creades per la revolució. 747.000 alumnes estudien en les 3.096 escoles tècniques; 872.000 en les 872 Universitats obreres. I les 6.000 escoles de fàbrica totalitzen 1.085.000 alumnes.

El nombre dels Instituts d'investigacions científiques s'ha desenrotllat enormement.

L'any 1931, hom en comptava 1.707 amb 50.000 col·laboradors.

* * *

La U. R. S. S. ocupa actualment en tot el món el primer lloc per la preparació dels quadros tècnics. L'any 1930 als Estats Units, han rebut instrucció en les Universitats i Escoles tècniques 872.000 persones. I en les Universitats d'Alemanya, 161.000 estudiants.

* * *

Abans de la revolució, les Escoles superiors a Rússia estaven concentrades en unes quantes grans ciutats. Avui, cada regió, cada república posseeix les seves escoles superiors. Ucraïna, que comptava abans amb 17 d'aquests centres docents, en té en l'actualitat 157. La Rússia Blanca, sense Universitats en 1917, en posseeix actualment 11. La Transcaucàssia compta 32 Escoles superiors, 7 l'Uzbekistan i 2 el Turkmenistan.

(De Pravda, Moscú)

—N. de la R.—Com ja poden suposar els lectors, els Soviets no van perdre tontament el temps fent lleis de Congregacions religioses.

Són revolucionaris, els anarquistes?

Els darrers esdeveniments han fet actual aquesta pregunta. La immensa majoria de l'opinió obrera —l'única que ens interessa a nosaltres— ha mirat amb indiferència, i fins amb hostilitat, el darrer histerisme de la F.A.I. Tothom està convençut que això no és la revolució; que aquests moviments caòtics desacrediten el contingut històric de la classe obrera i, que, en definitiva, allunyen el moment de la seva total alliberació. Però passaran els dies, els ploràmiques de la F. A. I. envoltaran la seva darrera aventura amb tots els "tremolors" del seu sentimentalisme. El que era error ho convertiran en audàcia: el que era incapacitat de la seva tàctica ho consideraran un tanteig premeditat. Una vegada passat el tràngol, els anarquistes es preparen per la pròxima "darrera" revolució. I tornem-hi que no ha estat res!

Es per això, que la pregunta que encapçala aquest article no sols té actualitat, sinó que deu passar al primer pla les nostres preocupacions. Si l'anarquisme no fos revolucionari totes aquestes manifestacions, per caòtiques que ens semblessin, contribuirien a crear un món nou. Si l'anarquisme no és revolucionari, llavors la seva actuació constitueix la millor ajuda indirecta que rep la burgesia reaccionària per a fer possible la seva dominació de classe.

Què és la revolució? La revolució consisteix en l'enderrocament d'un vell sistema social i en l'edificació d'una nova societat que respon, més que la desapareguda, a les lleis generals del desenvolupament humà.

Amb quines armes se sosté la vella societat reaccionària?

Amb la cultura creada per ella.

Amb la política.

Amb l'economia.

Amb les forces armades.

Què vol dir fer la revolució?

Destruir successivament, la política —l'economia—la cultura, reaccionàries.

Com es destrueix la política reaccionària? Amb política revolucionària!

I l'economia reaccionària? Amb una economia revolucionària!

I les forces armades de la reacció? Amb les forces armades de la revolució!

Es a dir, la revolució es porta a cap per tres camins convergents: La lluita política, la lluita sindical i la lluita al carrer.

Simultàniament es posen les bases d'una cultura i d'una nova moral que només trobaren el seu total desenvolupament *aesprés* del triomf revolucionari.

Analitzem ràpidament quina ha estat l'actuació de la F. A. I. en ca-

da un d'aquests aspectes de la Revolució.

Lluita política: l'abstencionisme de la F. A. I. fou una de les causes que contribuï a l'èxit electoral de l'Esquerra. Si la massa obrera i pagesa no hagués reaccionat en un sentit favorable a l'Esquerra i s'hagués abtingut, la Lliga i els radicals haurien sortit vencedors. L'abstencionisme faista, doncs, dona la victòria o a l'Esquerra o a la Lliga i radicals.

On és la revolució?

Mentre Segalà tingui influència dintre el moviment obrer de Figueres, Puig Pujades tindrà a les seves mans el control polític de la ciutat. Es a aquest "anarco-puig pujadisme" que em referia recentment.

Lluita sindical: la classe obrera unànimement, sense distincions d'ideologies, intervé en el sindicat i obté millores econòmiques aquestes millores tenen una doble finalitat revolucionària: Debiliten el sistema econòmic del capitalisme i preparen les bases materials de la futura societat.

Pestanya posava aquesta massa sindical a la disposició de Macià. Durruti la posa a la disposició de la policia. Un moviment sindical clandestí és el sùmmum de la paradoxa. El sindicat és, sempre, un òrgan de lluita legal. Convertir un sindicat en un partit —com ha fet la F. A. I.— és no comprendre l'a, b, c, dels principis de la revolució.

El sindicat a Espanya, en mans dels anarquistes, no compleix la seva missió històrica. No augmenten, en la proporció deguda, el nivell material—i, per tant, moral— de la classe obrera. No preparen els fonaments del futur edifici social.

L'absència dels anarquistes—tràgicament posada en evidència—en el problema de l'atur forçós debilita el cos social del proletariat i fa impossible tota construcció revolucionària.

Si no hi haguessin sindicats anarquistes, la burgesia els inventaria.

La lluita al carrer: Un marxista no pot oblidar mai (contràriament al que fan els pseudo-socialistes de la II Internacional) que el triomf de la classe obrera, si bé és el resultat d'un llarg treball de preparació cultural i tècnica, necessita per a capacitar-se en la direcció revolucionària, la lluita al carrer i al camp. Però, aquesta lluita ha d'ésser feta comptant sempre amb la simpatia de la classe treballadora. Per això cal escollir el moment i les consignes.

El dia del cop d'estat de Sanjurjo quan l'aparició violent en el carrer hauria respost a un desig unànim de la classe obrera, els homes de la F. A. I. es quedaven a caseta. El B. O. C. va sortir a Barcelona, Lleida i Girona. El passatge de la manifestació era saludat —segons deia La

Publicitat d'aquells dies— amb aplaudiments frenètics.

Si l'aldarull de la F. A. I. en plena rambla, tirant contra els centinelles en nom del «Comunismo Libertario» s'hagués produït en els barris aristòcrates de la ciutat sota la consigna *Pa i Treball*, tothom ho hagués comprès i el moviment obrer, en el seu conjunt, n'hauria sortit més fort.

L'anarquisme creu en l'eficàcia dels «grups». Nosaltres creiem en els moviments de masses. El grup es mou independent dels fets històrics, al marge de les realitats del moment. L'energia d'uns quants agitadors és suficient per a provocar un fet violent

L'Empordà després dels aiguats

Ara és l'hora, que el treballador travessa l'època més crítica que s'ha pogut observar d'ençà que estem en temps civilitzat. Mai com ara s'havia passat per una tant difícil manera de viure. En la part treballadora del camp, encara és la que es deixa sentir més i més la necessitat d'una sistemàtica manera de reivindicació.

Els aiguats passats, sembla que encara ajuden a tstes les maquinacions ilegals dels burgesos, i acaben d'implantar més la crítica situació del treballador del camp. Els camps fets una llàstima, i la que encara quedava en vida, que era poca cosa, i el que s'havia treballat i sembrat novament degut a l'incansable i fadigós esforç del treballador, amb aquest darrer aiguatge, és convertit ara amb un llac de fundàries immenses.

Les comarques empordaneses, abans l'enveja del que les reunia per primera volta, no seran mai més el que eren. Seria indispensable un socors immediat, a la fi de servir encara aquest alé d'esperança i d'amor al treball que tanta honra ens fa als fills d'aquesta terra.

Els propietaris de les terres, primerament haurien de veure les necessitats del obrer del camp, del petit pagès, i rebaixar l'arrendament; adés que rebaixar-lo, abonar-lo, procurant d'aquesta manera, servir l'esperança que comença a mancar.

Però aquells no veuen altra cosa que les seves arques; però aquells no veuen les necessitats del camperol: però aquells no els importa res la vida del treballador, perquè creuen que el treballador no té el *dret de viure*; perquè encara somnien la vida de tribus; perquè esperen assolir encara un govern semifeudal; perquè voldrien la reparació del esclavatje....

—No coneixeu les masses burgeses que sense l'incansable treball del camperol, seria impossible la vida, i més que reconeixença, se us hauria de tenir encara admiració i respecte? No veuen que sense el fruit del treballador del camp, el món no rutllaria?

Milions i milions d'éssers haurien de desaparèixer; i pensant raonadament; el propietari de terres, s'ha de

La massa és més lenta en moure's però els seus moviments són més profunds.

La revolució no pot ésser res més que el resultat d'una acció de carrer portada a cap per la massa treballadora.

L'acció dels grups fa possible l'exaltació d'un cert «matonisme» que no té res d'obrer ni de revolucionari.

Fracàs en el camí polític!
Fracàs en el camí sindical!
Fracàs en el camí d'acció de carrer!

On és la revolució?

JAUME MIRAVITLLES

(D' "Avant!" de Figueres)

mostrar tan intolerable amb el camperol?

Es actuació iniqua la dels poderosos, com despòtica la dels governants i escafida la dels proletaris. —Una actuació justiciera és la que caldria pel desenrotllament de la vida del home: —Del home, sigui qui sigui; perquè tot home, sigui poderós, sigui proletari, aquest home té el *dret de viure*.

AURELI SALA CABRÀFIGA

Una Assemblea de pagesos

El diumenge dia 5 de l'actual, a l'estatge de la Federació Local de Sindicats Obrers de Girona, tingué lloc una Assemblea de Sindicats de camperols.

L'Assemblea tenia per objecte anar a la constitució d'una Federació provincial de Sindicats.

Els camperols d'aquestes comarques, víctimes de l'aventurer Juscafressa, havien tingut una forta desil·lusió. Juscafressa i companyia, aprofitaren un moment d'optimisme republicà per a fer concebir les més falagueres esperances a la pagesia pobra. El decret sobre revisions d'arrendament fou l'esquer del qual volia servir-se determinada genteta per a pescar pel rebost de caseta. Naturalment, —i això fou el que no nosaltres ja havíem predit— aquell enrenou de les revisions fou una tràgica befa.

Malgrat aquests contratemps, les organitzacions de camperols volen fermament aplegar-se. Saben que per tal de lluitar amb profit contra la burgesia del camp, amb els bandits iisdristes, han d'unir-se estretament i tots junts donar la batalla. En aquestes condicions llur força serà inexpugnable.

Endavant, camarades camperols. Confieu amb les vostres pròpies forces i amb les dels vostres camarades obrers. La victòria serà nostra.

Amunt, els damnats de la terra...!